

KAPITOLA 1

CLEF

„Měla bych ti dát něco na zamlžení mozku,“ usoudila robotka. „Turnaj pokračuje už dneska odpoledne a ty jsi celou noc oka nezamhouřil. Pořád sis prověřoval případné soupeře. Měl by sis zdřímnout alespoň teď.“

„Já žádná narkotika nechci!“ zavrčel Stile. „Pořád je lepší být vybuzený než obluzený.“

„Ještě lepší je být rozumný,“ podotkla.

Potřásl hlavou a zahleděl se na ni. Byla tak ženská, že skutečnost si většina lidí nikdy neuvědomila. Nejenže dokázala fungovat ve všech ohledech jako živý člověk ženského pohlaví, ale ještě k tomu byla dobře formovaná. Vlasy po ramena v barvě sluncem vybledlé hnědi, plné, lehce nalíčené rty svádějící k zulíbání, zelené oči zastíněné dlouhými řasami. Přesně ten typ, jaký si pořizují bohatí osamělí muži, aby si mohli své osobní chtíče ukájet lépe než se skutečnou ženou. Ale Stile věděl, co je zač, a žádnou vášeň k ní nechoval.

„Toto je jediná chvíle, kdy bych si přál umět se vypnout tak jako ty.“

„Já bych si zase přála být z masa a kostí,“ řekla toužebně. Byla naprogramovaná tak, aby ho milovala a chránila,

a svému naprogramování byla absolutně věrná – jak může být jen robot. „Pojď, uspím tě.“ Položila si jeho hlavu na klín, vískala mu vlasy a pobrukovala mu ukolébavku.

Zabralo to. Její měkké tělo hrálo, její něžné dotyky konejšily a jejím pohnutkám Stile absolutně věřil. Vlastně na tom nebylo nic až tak divného, Stile se nikdy hned tak s někým nesblížil a spíš se cítil klidnější v blízkosti strojů. Napětí odplynulo a vědomí záhy také.

Ve snu se vrátil o několik dní zpátky, do doby, kdy předal platinovou flétnu muzikantu Clefovi a provedl ho skrz závěs. V tomto snu však viděl svět Clefovými očima, nikoli svými – viděl události tak, jak je vnímal Clef.

Kupodivu mu to nepřipadalo nijak divné. Utkali se spolu ve hře na harmoniku a Stilovi byl tento muž od první chvíle hluboce sympatický. Stile sám uměl velmi dobře hrát na mnoho nástrojů, ale Clefovo muzikální umění hraničilo s genialitou. Stilovi nemohl být lhostejný člověk, který tak dobře hraje.

Clef ještě nikdy ve fázovém rámci nebyl. Vyjeveně, nevěřicně zíral na bujnou travu, na obrovité duby a sosny, na jednorožku, která na ně čekala...

„Toto je Neysa,“ informoval ho Stile, který sám sebe ve snu vnímal jako jinou osobu. Černá jednorožka s bílými ponožkami na zadních nohách byla na svůj druh stejně malá jako Stile na svůj, Clef je oba výrazně převyšoval a cítil se neohrabaně. „Doveze jich do Platinového dominia.“

Co je tohle za komedii? Až do této chvíle s ním přece Stile mluvil naprosto normálně! „Vždyť já ani neumím jezdit!“ protestoval Clef. „A toto je ještě navíc nějaký mýtický tvor!“ Očima si měřil dlouhý, spirálovitý roh. Nejraději by si ho osahal, aby si ověřil, že je to jen kůň a má roh jen nasazený. Stile mu sice říkal, že toto je krajina magie, ale jemu bylo pořád zatěžko tomu uvěřit.

„No, já bych jich tam mohl přearovat, ale...”

„Ani náhodou! Magie... tomu se nedá věřit. Ať půjdu, kam půjdu, půjdu po svých.”

Stile pokrčil rameny. „Jak je libo. Ale musím trvat na tom, že Neysa půjde s nimi. Dokud se nedostanou pod ochranu elfů, není pro nich v těchto končinách bezpečno.”

To už Clefovi povolily nervy. „Proč najednou mluvíš tak archaicky?” vyjel na Stila.

„Takto se v tomto rámci mluví,” vysvětloval mu Stile. „Ještě jim musím vyčarovat šaty.”

„Šaty?!” vyděsil se Clef. „Já jsem nevolník jako ty, mně je zakázáno... Já přece nemůžu...”

Stile mezitím vytáhl z nějaké skrýše ranec šatů a už se oblékal. „Tady ve Fázi jsou prostě člověk. Věří mi a smíří se s tím.” Na okamžik se odmlčel a pak zpěvavě pronesl: „Toho muže obléknou, jak nejlépe si zámou.”

Zničehonic byl Clef oblečený jako nějaký protonský občan – do hedvábných kalhot, košile, světlého koženého saka, dokonce i boty měl. Cítil se směšně a nepřístojně. „Jestli mě v tomto absurdním kostýmu někdo uvidí...” Podezřívavě zašilhal po Stilovi. „Ty jsi to s tou magií myslel vážně! Ty jsi to vyčaroval!”

„No jo. Já se teď musím přearovat do Modrého dominia a zpravit o posledních událostech Modrou lady. Ale myslím, že s Neysou a Flétnou se jim nic nestane. Tak na viděnou, přáteli.”

„Na viděnou,” zamumlal Clef.

Stile zapěl další zaklínadlo a zmizel. Clef chvíli hloubavě hleděl na uprázdněné místo a dumal nad novým důkazem kouzel, a pak na sobě opět ucítil oděv. Modré kalhoty, zlatá košile – co bude dál? „Mám jít s tebou,” sdělil malé jednorožce. „S nimi, měl bych asi říkat. Nu, on mě varoval, že to nebude jen tak. Ty asi nevíš, kudy se tam jde?”

Neysa zadula na svůj roh stvrzující harmonikový tón. Clefa do té chvíle nenapadlo, že zvířecí roh je dutý, a už vůbec ne, že by jednorožka mohla doopravdy rozumět tomu, co jí říká. Ale vykročila, a tak šel za ní.

Krajina to byla nádherná. Na jihu prosvítaly skrze mezery v lesním porostu purpurové obrysy horského řetězce, okolní vrchovina byla porostlá bujnou zelenou trávou, v korunách stromů poletovali exotičtí ptáci. Žádná viditelná pěšina tudy nevedla, ale jednorožka neomylně vybírala nejschůdnější cestu.

„Dokážeš – dokážou na ten roh hrát?“ zeptal se bodře Clef ve snaze mít navrch aspoň verbálně, když už ne fyzicky.

Neysa místo odpovědi zahrála jednoduchý, veselý popěvek, tak zlehka, jako by jí hra na harmoniku byla druhou přirozeností. Užaslý Clef se odmlčel. V tomto fantastickém rámci si bude muset dávat pozor na každé slovo, tady je opravdu skutečností víc věcí, než by se člověku chtělo věřit.

Šli svižným krokem, protože Neysa zrychlila na hranice svých možností, ale Clefovi to nijak nevadilo, Clef měl procházky vždycky rád. Jenom dumal, jak daleko asi půjdou. Na Protonu byly procházky omezené na dómy a obvykle se šlo jen na nejbližší zastávku hromadné dopravy. Tady taková omezení očividně nejsou.

Jenže pak to stvoření najednou nastražilo ouška, jako by něco slyšelo. Clef věděl, že koně mají dobrý sluch, a předpokládal, že u jednorožců je to stejné. Napadlo ho, že ve světě magie se mohou skrývat magická nebezpečí a on nemá poňtí, jak se s takovým druhem věcí vypořádat. Tohle zvíře ho má nejspíš chránit, tak jako ta robotka na Protonu Stila. Ale stejně z těch nastražených oušek znervózněl.

Kde se vzala, tu se vzala, zničehonic před ním stála místo jednorožky útlá mladá žena v jednoduchých černých šatech a bílých pantoflíčkách. Byla malá, dokonce ještě menší

než Stile, a její lesklé černé vlasy mu připomínaly hřívu nebo ocas...

No jistě! Vždyť to je přece ten samý tvor, jen v jiné podobě. Dokonce má i bulku na čele místo rohu a její střevíčky s hladkým nazouvacím vrškem a silnou, robustní podrážkou svým způsobem připomínají kopyta...

„Stile se žení,“ sdělila mu. Její hlas měl slabě harmonikové zbarvení. „Musím za ním. Zavolám nějakého vlkodlaka, povede jich.“

„Vlkodlaka?“ vyhrkl zděšeně Clef.

Ale to už byla z dívky opět jednorožka a hlasitě, táhle zadula na roh.

Zdáli jí odpověděl slabý štěkot. Neysa zahrála krátkou harmonikovou melodii. Odpověděl jí ostrý štěkot, tentokrát mnohem blíž. Proměnila se zpátky v dívku. Clef se snažil vypozařovat, jak to dělá, ale probíhalo to příliš rychle. Zřejmě prostě přefázuje z jedné podoby do druhé bez jakéhokoli mezistavu. Možná právě proto se tento rámeček nazývá Fáze – lidé fázují z jedné podoby do jiné, z nahoty do oděvu, z místa na místo...

„Přichází čubka,“ sdělila mu Neysa, čímž Clefa opět zaskočila; od elegantní slečny takový výraz opravdu nečekal. „Já se loučím.“ Proměnila se do světlušky, krátce na něj zablýskla a odběhučela na sever. Tady zjevně žádné zachovávaní hmoty neplatí.

Řítil se k němu jakýsi temný tvor, nízký a huňatý, se žhnoucíma očima a blyštivými zuby. Clef pevně sevřel platinovou flétnu – a najednou z ní byl excelentní rapír. „Zázraky neberou konce!“ zvolal. Tohle byla přesně ta zbraň, v níž vynikal. Nyní očekával útok vlka s větší sebedůvěrou, byť nebyl v žádném případě nijak klidný. Představa, že prolévá krev, ho nijak netěšila, i kdyby to bylo v sebeobraně.

Ale tvor na místě zabrzdil a proměnil se v ženu. Tentokrát starší, tato dokonce vypadala přímo babičkovsky.

Clef pomalu začínal chápat, jak to v tomto rámci chodí. „Ty – ony jsou ten vlkodlak, kterého povolala jednorožka?“

„Ano. Já jsem vlkodlačice a byla jsem právě volná, tvore člověčí. Já už jsem viděla svateb dost a dost, a od té doby, co můj starý vlk zemřel, nemám valný zájem vidět další. Budu jich střežit a doprovodím jich do elfího dominia. Schovají ten meč.“

„To není meč, ale rapír,“ poučil ji poněkud upjatě Clef. Ale nyní už to nebyl ani rapír, už to byla opět Flétna. „To všechno ti Neysa sdělila jednou krátkou melodií?“

„Ano. Ona se vždycky vyjadřuje úsporně. Jakkak se jmenují, člověče?“ otázala se ho a vykročila na východ.

„Clef, z protonského rámce. A ony?“

„Serrilryan, z Kurrelgyrovy smečky. My se pohybujeme převážně na jihovýchodě, v rájónu od Modrého dominia až k Purpurovým horám. Dobře se tam loví.“

„To nepochybně,“ souhlasil suše Clef.

„Jestli chtějí jít až do Platinového dominia pěšky, tak budou muset přidat do kroku, člověče Clefe. Máme před sebou čtyřicet mil chůze.“

„Mne už bolí nohy, Serrilryan.“

„Tomu se dá odpomoci. Čichnou si tohoto,“ podala mu nějaký pytlíček.

Clef k němu přičichl. Pytlíček vydával ostré, čpavé aroma. „Co je to?“

„Vlkomor. Na posilněnou.“

„Pověra,“ zamumlal.

„Všimli si, jak rychle nyní jdou?“

Clef s překvapením zaznamenal, že je to pravda. „Vždyť já skoro běžím, a přitom vůbec nejsem zadýchaný!“

„Pověra,“ odfrkla si sarkasticky dlačice.

Ať to bylo, co to bylo, umožnilo mu to klusat s vlčí vytrvalostí. Serrilryan se proměnila zpátky do vlčí podoby, aby s ním mohla snadno držet krok.

Přesto do setmění urazili jen část cesty. Se soumrakem se čubka proměnila opět v ženu. „Rozdělájí oheň, člověče Clefe. Já ulovím něco k večeři.“

„Ale...“ Ale to už byla Serrilryan zase ve vlčí podobě a pádila pryč.

Clef sesbíral všechno suché dřevo, které se mu v šeru podařilo najít, přidal trochu starého mechu a suché trávy a vyrobil úhlednou hranici, ale neměl ponětí, jak ji zapálit. Stálí obyvatelé tohoto rámce pravděpodobně dokážou rozdělat oheň jednoduchým zaklínadlem, nebo se možná obrátí na draka, který vydechuje oheň. Jenže jemu takové zdroje dosažitelné nejsou.

Pak dostal nápad. Když chtěl zbraň, stal se z platinové flétny rapír. Nemohlo by se z ní stát i křesadlo?

Přidržel ji u hranice. Protáhla se do čehosi, co mu připomínalo tyč na mikrofon, ze špičky vyskočila velká jiskra a podpálila hranici. Takže takhle se ta věc používá! Pomalu začínal magii přicházet na chuť.

Když se čubka s čerstvě uloveným králíkem vrátila, oheň už plápolal. „To je dobře,“ zachraptěla a nabodla králíka na rožeň.

Tento druh jídla byl Clefovi cizí, ale nějak se mu podařilo se pečeným králíkem prokousat. Ostatně Stile ho varoval, že bude strádat, a Clef byl připraven strpět cokoli, jen aby mu bylo přiznáno právo vlastnit platinovou flétnu, ten nejpozoruhodnější nástroj, jaký si dokázal představit. A to právo mu mohou přiznat jenom skřítci, když je to jejich Flétna.

Serrilryan mu ukázala, kde najde potůček s čistou vodou, aby se mohl napít a umýt, a s ohledem na jeho člověčí přecitlivělost počkala, až bude hotov, než se šla řádně nachlemtat vody.

Nyní už mu dělalo starosti jen přenocování. Na spaní v divočině opravdu vybaven nebyl. „Serrilryan, já si uvědomuji, že pro takové, jako jsou ony, to není žádný problém, ale já

nejsem zvyklý spát venku. Tak si říkám, jestli tu nejsou štěnice a vůbec.“ Ve skutečnosti ho tady zatím žádné štěnice neobtěžovaly, možná je zahání pach vlkomoru, ale stejně. „Není tu někde v dosahu nějaká noclehárna?“

„Je,“ odvětila a vytáhla z kapsy drobný předmět. Očividně zvládala nosit věci po kapsách i ve své vlčí podobě, aniž by to na ní bylo vidět.

Clef se na tu věcičku zadíval. Vypadala jako maličký domeček pro panenky. „Obávám se, že mi není zcela jasné...“

„To je amulet,“ poučila ho. „Zaříkají ho.“

„Mám ho zařikat?“ opáčil nechápavě.

Přikývla. „Ale nejdřív ho postaví na zem, člověče.“

Postavil ho na zem. „Eh, zaříkám jich.“

Amulet se začal zvětšovat a Clef znepokojeně couval. Domeček rostl pořád dál a dál. Brzy byl velký jako psí bouda, pak jako zahradní domek pro děti, a nakonec před ním stál malý, úhledný srub s doškovou střechou.

„No tedy!“ zvolal Clef. „Magický dům!“

Serrilryan otevřela dveře a vstoupila dovnitř. Vyjevený Clef šel za ní. Uvnitř stál dřevěný stůl se dvěma židlemi a postel s opravdovou duchohou. Jenže jen jedna postel, a oni byli dva. Clefa se zmocnilo neblahé tušení. „Ehm...“

Serrilryan přefázovala zpátky do vlčí podoby a pohodlně se svinula do klubíčka u nohou postele. Tím se problém vyřešil. Vlkodlačice žádné lidské vybavení nepotřebuje a zároveň bude u něj, kdyby se během noci chtělo něco vetřít dovnitř. Clef začínal vlkodlaky hluboce oceňovat.

Vděčně přijal své místo, sundal ze sebe ty nechutné šaty, které mu beztak jen překážely, zalezl do postele a záhy usnul.

Clefovo vědomí Stila opustilo a vrátilo se mu jeho. Sheen mu s neúnavností stroje dosud vískala vlasy. „Vůbec mě nenapadlo, že bude mít tolik problémů,“ zamumlal a povyprávěl

jí, co se mu zdálo. „Já už jsem na Fázi zvyklý, ale napoprvé to opravdu bylo docela náročné. Dočista jsem na Clefa zapomněl, a to jsem neměl.“

„Spi ještě.“

„A ten amulet... Amulety vyráběla Červená, a ta už tam není. Asi bych se měl poohlédnout po nějakém novém adeptovi, který by vyráběl amulety; jsou příliš užitečné, než aby se nechaly jen tak vymizet.“

„Určitě se poohlédneš,“ řekla konejšivě Sheen.

„Fáze potřebuje amulety.“

Nadzvedla mu hlavu a pevně si ji přitiskla k ňadrům. „Stíle, jestli neusneš dobrovolně...“

Dal se do smíchu. „Ty jsi ale čubka.“

„Jsem vlkodlačice,“ přitakala. „A my už se o vzpurné chlaupy dokážeme postarat.“

To byla pravda. Stíle odplul zpátky do svého snu.

Příštího rána Serrilryan někde nasbírala vynikající ovoce a přinesla je k snídani. Najedli se a chystali se k dalšímu pochodu. „Co ten srub – dá se zase zminimalizovat?“ zeptal se Clef.

„Ne. Zaklínat ho lze jen jednou,“ odpověděla. „Necháme ho tady, třeba se bude hodit jiným. Nebo ho Modrý adept zruší zaklínadlem. Ale nejspíš si ho odnesou skřítci do svého horského dominia.“

„Ano, jistě, plýtvat by se nemělo,“ souhlasil Clef.

Šli. Nohy měl po včerejší svižné chůzi ještě ztuhlé, vlkomor už vyčichl a Serrilryan mu další nenabídla. Říkala, že s magií by se to nemělo přehánět, že je to nebezpečné. A tak zvolna postupovali dál přes pole a lesy, přes kopce, rokle a strouhy, kolem skalisek a hustých křovisek. Drsná nádhera divočiny alespoň odváděla myšlenky od bolavých nohou. Jaká to prazvláštní krajina!

Během dne Clef zaslechl něco divného. I Serrilryan našpičovala své vlčí uši. Pak uviděli, že se v dáli zvedá sloup hustého, barevného dýmu. Někde na východě došlo k ošklivému výbuchu a požáru.

„To je Modrý a bojuje s Červenou,“ řekla Serrilryan znalecky. „Ona ho zabila a nyní on zabíjí ji.“

„Já chápu, že toto je rámec magie,“ řekl Clef. „Ale přesto se nemohu zbavit dojmu, že to nějak nedává smysl.“

„Adept bojující s adeptem je ošklivá věc,“ souhlasila.

„Jak se mohou takhle na střídačku navzájem zabíjet?“

„U mnoha lidí existují dvě já, jedno v každém rámci,“ vysvětlovala. „Jedno já se se svým druhým já setkat nemůže. Ale když jedno zemře, vznikne prázdné místo, a to druhé může projít závěsem. Modrý nyní mstí vraždu svého druhého já.“

„Aha, chápu,“ řekl nejistě Clef. „A musím i já pomstít vraždu svého druhého já?“

„Možná. Kde byli vrženi?“

„Na jiné planetě,“ odpověděl překvapeně Clef. „Protonský pacht jsem podepsal jako mladík...“

„Pak nejsou jejich kořeny zde. Nemají tady žádné druhé já, takže jim není bráněno projít.“

„Aha, tak to mám zřejmě kliku. Mají ony na Protonu také své druhé já?“

„Nikoli. Jenže kdybych prošla, byl by tam ze mne jen nějaký podvraták neschopný proměny. A lov tam nestojí za nic.“

Clef se neubráníl smíchu. „Pravda pravdoucí! Na Protonu je za silovými poli dómů jen poušť. Nic než špína a prach.“

„No právě,“ souhlasila přezíravě. „Lidé planetu zamořili a zničili.“

„Ale Stile – tedy Modrý adept – je přece na Protonu také nevolníkem, stejně jako já.“

„Ale on byl na Protonu vržen. Jeho kořeny jsou zde.“

Clef se zadíval na groteskní obrazce, které kreslil rozptylující se kouřový mrak. „Jsem rád, že nejsem jeho nepřitelem!“ Ztěžka, znaveně se plahočil dál. Tímhle tempem bude rád, když do soumraku ujde deset mil.

Uvědomil si, že mu cesta k elfům může klidně trvat i několik dní. Ale vzhledem k tomu, že se toho potřebuje o Fázi strašlivě moc dozvědět, může brát tuto dlouhou, namáhavou výpravu jako vynikající školení. Až dorazí do cíle, bude mít o tomto rámci mnohem lepší představu a bude alespoň vědět, jak se má chovat. Vzhledem ke všemožným místním magickým osidlům to pro něj může být velmi užitečná zkušenost.

Vlkodlačice ho trpělivě poháněla dál a dál. Dle potřeby střídala podoby, povídala si s ním, když chtěl, a vydávala se na zvědy, když se poblíž objevilo něco podezřelého. Konečně jí položil otázku, která mu už delší dobu vrtala hlavou: „Není pro nich ponižující, Serrilryan, doprovázet a hlídat nějakého nováčka, zatímco smečka si užívá života někde jinde?“

„Jsem příslezná přítelkyně jednorožky Neysy,“ odpověděla. „Pro ni bych hnala i sněhového démona téměř až do pekla.“

„Téměř?“

„Až do míst, kde by roztál.“ Shovívavě se usmála. „Ostatně provázet jich není pro starou čubku nic těžkého. A Modrý adept má určitě velmi dobré důvody, proč jich chce dopravit do Pahrbkového dominia.“ Zaváhala. „Mohla-li bych se zeptat...?“

„Mám zahrát Pahrbkovým elfům na platinovou flétnu, aby měli možnost se přesvědčit, jestli jsem ten, koho nazývají Předurčeným. To je vše, co vím – kromě toho, že můj život ztratí smysl, pokud si nebudu moci tento nedostižný nástroj ponechat.“

„Předurčený?!“ zvolala. „Pak je konec Fáze blízko!“

„Proč by byl? Podle mne je to jen honosný titul, nejspíš nesmyslný, dalo by se říci, a kromě toho není vůbec jisté, jestli

jsem ten, koho hledají. Já jsem jen výborný muzikant a poměrně dobrý šermíř. Co já mám společného s osudem těchto magických končin?”

„Víc o tom nevím,“ přiznala. „Ale snad se neurazí, člověče Clefe, budu-li doufat, že to nejsou oni.“

„Od nich nic jako urážku neberu, čubko.“ Trvalo mu, než mu došlo, že výraz, který považoval za urážlivý, zde má opačný, uctivý smysl.

„Oni hrají na flétnu dobře?”

„Velmi dobře.“

„Lépe než Modrý?”

„Ano. Ale právě na tuto konkrétní flétnu nechci hrát ve fázovém rámci dřív, než se setkám s Pahrbkovými elfy. Říká se, že by se hory mohly otřásat, kdyby...”

„Ano, rozhodně počkají,“ souhlasila. „Tohle není žádná legrace.“

„Mají ráda hudbu, Serrilryan?”

„Tak trochu. Třeba vyτί za úplňku.“

„Vyτί není moje specialita. Ale umím pískat.“

„To je hudba?” zeptala se pobaveně.

„Může být, pokud je řádně prováděno. Pískání je mnoho druhů. Pískání na dlaně může připomínat hru na dřevěný dechový nástroj.“

„Ano, pomocí magie.“

„Žádné magie, čubko. Takhle.“ Spojil dlaně, nastavil zahnuté dlouhé prsty do správného postavení a foukl. Vyšel krásný, čistý píšťalový tón. Clef uzpůsobil prsty, jako by nástroj ladil, a foukl znovu. Vyšel jiný tón. Pak zapískal krátkou, jednoduchou melodii.

Ten zvuk byl krása sama. Clef nepřeháněl, když říkal, že hraje dobře; pravděpodobně to byl ten nejlepší a nejvšestrannější muzikant na planetě. Na holé ruce hrál krásněji než většina jiných lidí na ty nejlepší nástroje.

Serrilryan ho okouzleně poslouchala a přitom se přefázovávala z jedné podoby do druhé, aby si mohla jeho hudbu plně užít v každé jedné z nich. „Tohle že není magie?“ zeptala se pochybovačně, když po chvíli přestal.

„Já žádnou magii neovládám. Toto je jen otázka dobré fyzické zručnosti.“

„Nikdy jsem nic takového neslyšela!“ zvolala. „Modrý adept hrál na roholympiádě na Flétnu a podle mne to byla ta nejnádhernější melodie, jaká kdy byla k slyšení. Ale nyní si myslím, že říkali pravdu a dokázali by ho zastínit. Umějí také doopravdy pískat?“

Clef se její naivitě usmál. Našpulil rty a výmluvně zahvízdal pár taktů z klasické hudby. Udělalo jí to radost.

A tak šli dál. Když jí podvečer pískal serenádu, na okolní stromy se seběhly veverky a slétli se vrabci a všichni ho zaujatě poslouchali. A tak Clef přišel na to, jak se může v této nádherné divočině sblížit s divokými tvory.

Té noci našla vlkodlačice na přespání použitelnou jeskyni. Místo postele nanosili Clefovi dovnitř slámu a kapradí a Serrilryan se svinula u vchodu. Byla to dobrá noc. Začínalo se mu ve Fázi líbit.

Stile se opět probudil. „Nejvyšší čas jít na turnaj,“ zamumlal.

„Ještě je brzy. Klidně spi,“ řekla Sheen. Jako robotka neznala únavu; dokázala by nekonečně dlouho sedět s jeho hlavou na klíně a vískat mu vlasy. A počítala s tím. Byla to v tomto rámci jeho nejlepší a pravděpodobně jediná důvěrná přítelkyně. Několikrát mu zachránila život. Věřil jí. Spal.

Třetího dne Clef shledal, že svaly už si nejspíš přivykly. Putovalo se mu lépe. Zato fázový svět byl toho dne nějaký neklidný. Na východě se ozýval dusot koňských či snad jednožčích kopyt, kolem nich proběhl osamělý vlk. „Co se děje?“

„Červená adeptka nastražila na Modrého adepta past,“ odpověděla Serrilryan, která to nějak odposlechla ze vzdáleného štěkotu a vytlí vlkodlaků a troubení jednorožců. „Je těžce zraněný, ale sem, kde by se mohl magicky uzdravit, jít nemůže, protože se ho zmocnil bazilišek. Je to moc zlé.“ Bylo jasné, že ji to opravdu trápí, protože když se vrátila do vlčí podoby, ježila se jí srst na hřbetě. I Clefovi to dělalo starosti – znal sice Stila jen krátce, vlastně s ním pobyl pouhých pár hodin, ale měl ho rád a přál mu jen to nejlepší. Ale teď mu podle všeho nemohl nijak pomoci.

O něco později se situace uklidnila. „Zachránili ho,“ nahlásila mu Serrilryan. „Je hodně zesláblý, ale přežil.“

Napětí z Clefa spadlo. „To slyším nesmírně rád. Předal mi platinovou flétnu, zázračný nástroj, za který bych dal život, a sem mě přivedla právě naděje, že mi jednou bude patřit, i když jsem obezřetný vůči postavení, které věští.“

„Jistě.“

Opoledne zničehonic zaznamenali další rozruch. Třeptání, skřehotání, vřeštění. V kontrastu k nádherné, příjemné krajině působily ty zvuky mimořádně ohyzdně.

Serrilryan ohrnula pysky a nakratičko se proměnila do lidské podoby. „Ptačí bestie! Musíme se schovat.“

Ale nebylo jim to dáno. Netvoří je zmerčili a slétli na ně. „Hlavně si dají pozor, ať o nich ty bestie ani nezavadí těmi svými špinavými pařáty,“ varovala ho vlkodlačice. „Škrábanice po jejich drápech se zanítí a vznikne z toho sněť.“ Proměnila se zpátky do vlčí podoby a s vyceněnými tesáky se mu postavila po bok na stráž.

Vrhlo se na ně celé hejno. Vypadali jako velcí ptáci s obličejí běsných žen. To už Clef třímal v ruce platinový rapír, ale nějak se mu ho nechtělo použít proti částečně lidským tvorům. Harpyje – tohle byly jasně harpyje.

Jenže mu nedaly na vybranou. Tři z nich mu s napřaženými skvrnitými pařáty svištěly rovnou na hlavu. „Zabít! Zabít!“ ječely. Šel z nich úděsný smrad.

Serrilryan po nich skočila. Její tesáky zajely jednomu ptákovi do špinavého břicha, rozlétlo se masné peří a netvor hlasitě zavřeštěl. Druzí dva se okamžitě vrhli na ni a shora už se na ně řítily další dva.

V tu chvíli šly veškeré Clefovy pochybnosti stranou, teď nezbývalo než se stát se mužem činu. Tady zjevně nemělo smysl vyjednávat nebo varovat; musel bojovat.

Clefovi bylo jasné, že když vlkodlačíci říkal, že je zdatným šermířem, myslela si o něm, že se jen vytahuje, protože on napohled opravdu nevypadal jako válečník. Přesto jí říkal pravdu. Nyní zručně zašermoval rapírem a během sedmi vteřin ty čtyři harpyje probodl. Serrilryan pustila z mordy pátou, již mrtvou.

Zbylé ptačí bestie to přimělo k jisté opatrnosti. Máchaly křídly, poletovaly, zlobně vrískaly, ale už neútočily, naopak ostražitě upíraly oči na blyštivou platinovou zbraň, vůči níž rázem získaly respekt.

Clef popošel o krok k nim a ohyzdní netvoři, chrlice po něm jednoslabičná slova špinavá jako jejich peří, se rozprchli. Tato hrozba byla zažehnána.

„Docela jim to s tím nástrojem jde,“ poznamenala obdivně Serrilryan. „Ještě jsem neviděla, aby se někdo oháněl s bodnou zbraní tak rychle.“

„Ještě nikdy jsem nepoužíval rapír ve vzteku,“ přiznal Clef. Teď, když bylo po všem, cítil jen slabost v kolenou a hnus. „Ale ti strašliví netvoři...“

„Všimla jsem si, že se jim ani nechtělo na ně zaútočit, dokud se nesesypali na mě.“

„No... přece jsem je nemohl nechat... když jsem viděl ty pařáty...“

„Jistě,“ souhlasila a proměnila se opět do vlčice. Ale něco s ní nebylo v pořádku. Snažila se to tajit, ale Clef byl po proběhlé bitce poněkud vnímavější vůči tělesnému stavu. „Počkat – ony jsou podrápaná!“ vyhrkl. „Krvácejí na rameni!“

Přefázovala zpátky. „Zranění pro vlky nic neznamenají,“ odpověděla. Jenže ty šrámy na ní byly vidět i v její ženské podobě a šál měla celý od krve. „O nic nejde, je to jenom škrábnutí.“

„Ale ony říkaly...“

„To jsem přeháněla. Krvácením se rány vyčistí.“ Proměnila se zase v dlačici a rozběhla se dál, čímž rozhovor ukončila.

Clef dospěl k názoru, že Serrilryan nestojí o soucit, a už vůbec ne od někoho takového jako on. Vlci pravděpodobně nemají ve zvyku přiznávat bolest. Jenže předtím ho přece výslovně varovala, že harpyji škrábance jsou jedovaté. Doufal, že z toho nevzejde nic zlého.

Té noci se utábořili pod stromem. Clef už si na drsný primitivní život přivykal, a kromě toho si k přenocování našli bujně rozrostlou žlutou břízu s klenbou velikosti malého domku. Serrilryan se svinula ve své čubčí podobě do klubíčka, Clef se natáhl vedle ní a užíval si jejího tělesného tepla. Březová kůra byla papírově jemná a hlavu složil na ohnuté ruce jako na polštář. Ano, tento život se mu začínal líbit.

„V tomto rámci je to skoro jako na nebesích,“ povzdechl si, když ho začínal zmáhat spánek. „To v mém protonském rámci, kde mimo dómy nic neroste, je to skoro jako v pekle.“

„Možná jsem předurčena spíš pro protonský rámec,“ odvětila. Proměnila se v ženu právě jen natolik, aby mohla mluvit, ani se neobtěžovala se narovnat.

„Pro Proton? Mají snad v plánu projít závěsem, přestože by tam ztratily magii?“

Žalostně, chrčivě se uchechtla. „Myslela jsem to obrazně, člověče. Já se po smrti dostanu do skutečného pekla.“